



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Repákom, Krížna 47, Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 9 C 146/2012 z 22. júla 2013, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015 a jeho uznesením sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Repákom, Krížna 47, Bratislava. Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovatelia

namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 146/2012 z 22. júla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a jeho uznesením sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len žalobcovia“), sa žalobou proti sťažovateľom v procesnom postavení žalovaných domáhali na okresnom súde určenia vlastníckeho práva negatívnym spôsobom tak, aby „súd určil, že sťažovatelia nie sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností: parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; pričom všetky parcely sú druhom pozemku ostatná plocha, zapísané na [REDAKOVANÉ], vedenom Správou katastra [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] eventuálne súd určuje, že nehnuteľnosti, a to parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; pričom všetky parcely sú druhom pozemku ostatná plocha, zapísané na [REDAKOVANÉ], vedenom Správou katastra [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ], v podiele [REDAKOVANÉ] z celku patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov a nehnuteľnosti, a to parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ]; pričom všetky parcely sú druhom pozemku ostatná plocha, zapísané na [REDAKOVANÉ], vedenom Správou katastra [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ], v podiele [REDAKOVANÉ] z celku patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov...“.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú:

«Vlastnícke právo rodiny (právnych predchodcov účastníkov konania) je odvodené od pána [REDAKOVANÉ], ktorý predmetné nehnuteľnosti nadobudol v roku 1886.

Dcéra pána [REDAKOVANÉ] pani [REDAKOVANÉ], rodená [REDAKOVANÉ] s manželom pánom [REDAKOVANÉ] mali 6 detí... [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

Navrhovateľ [REDAKOVANÉ] je synom pani [REDAKOVANÉ], sťažovatelia sú potomkovia pani [REDAKOVANÉ].

Pani [REDAKOVANÉ], rodená [REDAKOVANÉ], na základe Kúpnopredajnej smluvy zo dňa 21. aug. 1938 uzavretej s [REDAKOVANÉ] rod. [REDAKOVANÉ] nadobudla nehnuteľnosti v obci [REDAKOVANÉ] vrátane pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ], ktorá bola evidovaná vo vložke č. [REDAKOVANÉ]. Od uvedeného odvodzujú sťažovatelia svoje vlastnícke právo, oprávnenie užívať parc. č. [REDAKOVANÉ] v celosti. Pani [REDAKOVANÉ] zomrela dňa 18-02-1975 a jej manžel pán [REDAKOVANÉ] zomrel 19-02-1975 (bezprostredne nasledujúci deň).

V čase smrti pani [REDAKOVANÉ] a pán [REDAKOVANÉ] pozemky, ktoré sa nachádzali v bezprostrednej blízkosti ich rodinného domu (ktorý bol postavený na pozemku parcela č. [REDAKOVANÉ] pôvodne [REDAKOVANÉ]), užívali. V dedičských konaniach po poručiteľoch bolo s ich majetkom naložené spôsobom, ako sa dohodli spolu dedičia, že všetok (!) nehnuteľný majetok po poručiteľoch... nadobudla pani [REDAKOVANÉ] s povinnosťou vyplatiť ostatných spoludedičov.

V čase dedičského konania pani [REDAKOVANÉ] spolu s manželom [REDAKOVANÉ] užívali spolu s pani [REDAKOVANÉ] a pánom [REDAKOVANÉ] nehnuteľnosti, vrátane pozemkov, ktoré sú predmetom súdneho sporu, a ktoré sú užívané doposiaľ, napriek argumentácii navrhovateľov v tomto konaní...

Sťažovatelia nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam „darom“ od matky, pani [REDAKOVANÉ], ktorá zhodne s tvrdením navrhovateľov v konaní nadobudla vlastnícke právo vydržaním. Vydržanie pani [REDAKOVANÉ] odvodila od tej skutočnosti, že sporné pozemky užívala a s týmito po nevyhnutnú dobu nakladala ako s vlastnými.

Skutočnosť, že sporné pozemky boli skutočne užívané pani [REDAKOVANÉ] aj v čase od roku 1975 potvrdili aj svedkovia osvedčenia o vydržaní už v rozhodujúcom čase:

starostka obce pani [REDACTED], pán [REDACTED], pani [REDACTED] a pani [REDACTED]...

Predmetom súdneho sporu bola okrem iného aj parcela číslo: [REDACTED] jedná sa o záhradu, ktorá bola aj pani [REDACTED] a pánom [REDACTED] užívaná ako záhrada.»

Okresný súd žalobcom vyhovel v druhej časti eventuálneho žalobného petitu a rozsudkom sp. zn. 9 C 146/2012 z 22. júla 2014 určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností. Zároveň zaviazal sťažovateľov na náhradu trov konania v prospech žalobcov. Sťažovatelia v tejto súvislosti uvádzajú, že „ako je zrejmé z dokazovania vykonaného v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, sťažovatelia nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam darom od matky, pani [REDACTED], ktorá zhodne s tvrdením navrhovateľov v konaní, nadobudla vlastnícke právo k týmto vydržaním. Vydržanie pani [REDACTED] odvodila od tej skutočnosti, že sporné pozemky užívala a s týmito po nevyhnutnú dobu nakladala. Predmetnú skutočnosť - užívanie pozemkov pani [REDACTED] potvrdili aj svedkovia osvedčenia o vydržaní v rozhodujúcom čase... Na vyššie uvedené skutočnosť sťažovatelia opakovane poukázali v priebehu konania, napriek tomu prvostupňový súd túto nijako nevyhodnotil, nevykonal dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov, ktorí mali uvedené skutočnosti potvrdiť.“.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015 napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil a v časti náhrady trov konania zmenil tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol samostatným uznesením sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára 2015 tak, že zaviazal sťažovateľov spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom ich náhradu v celkovej sume 512,95 €.

Sťažovatelia so závermi napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nesúhlasia, pretože krajský súd „s namietanými skutočnosťami sa v odôvodnení svojho rozhodnutia absolútne nevysporiadal... V súvislosti s nevykonaním navrhovaných dôkazov sa zaoberal výlučne len

nevykonaním výsluchu navrhovaných svedkov, kedy v odôvodnení Rozsudku stroho konštatoval, že odvolatelia namietali tiež, že súd prvého stupňa nevykonával dokazovanie výsluchom nimi navrhnutých svedkov, keď uviedli, že svedkovia by jednoznačne potvrdili, že nehnuteľnosti užívali nerušene odporcovia 1/, 2/ a ich právni predchodcovia. Skutočnosť, že odporcovia 1/, 2/ a ich právni predchodcovia uvedené nehnuteľnosti nerušene užívali, tieto zveľaďovali, však nie je sporná. Pri otázke vydržania zostala spornou len podmienka dobromyseľnosti...“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia zdôrazňujú, že „Okresný súd Senica v rozsudku č. k. 9 C 146/2012-190 zo dňa 22-07-2013 a Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 11 Co/353/2013 zo dňa 04-02-2015 sa dostatočne nevyporiadali so všetkými argumentami prednesenými sťažovateľmi v priebehu konania, rozsudky sú nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé...“.

Keďže súd prvého stupňa napriek tvrdeniu sťažovateľov, že oni sú „skutočnými a oprávnenými vlastníkami sporných nehnuteľností“, určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, pričom krajský súd ako odvolací súd potvrdil tento výrok vo veci samej, došlo podľa sťažovateľov aj k porušeniu ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím Okresného súdu Senica, v právnej veci navrhovateľ v 1. rade [REDAKOVANÉ], v 2. rade: [REDAKOVANÉ] proti odporcom v 1. rade: [REDAKOVANÉ], v 2. rade: [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva rozsudkom č. k. 9 C 146/2012-190 zo dňa 22-07-2013 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa článku 46 ods. 3 a podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, v právnej veci navrhovateľov... proti odporcom... o určenie vlastníckeho práva rozsudkom č. k. 11 Co/353/2013-276 zo dňa 04-

02-2015 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa článku 46 ods. 3 a podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, v právnej veci navrhovateľov... proti odporcom... o určenie vlastníckeho práva uznesením č. k. 11 Co/353/2013-287 zo dňa 27-02-2015 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa článku 46 ods. 3 a podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Rozsudok Okresného súdu Senica, v právnej veci navrhovateľov... proti odporcom... o určenie vlastníckeho práva, č. k. 9 C 146/2012-190 zo dňa 22-07-2013 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Senica na ďalšie konanie.

5. Rozsudok Krajského súdu v Trnave, v právnej veci navrhovateľov... proti odporcom... o určenie vlastníckeho práva, č. k. 11 Co/353/2013-276 zo dňa 04-02-2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Senica na ďalšie konanie.

6. Uznesenie Krajského súdu v Trnave, v právnej veci navrhovateľov... proti odporcom.. o určenie vlastníckeho práva, č. k. 11 Co/353/2013-287 zo dňa 27-02-2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Senica na ďalšie konanie.

7. Okresný súd Senica a Krajský súd v Trnave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť p. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 375,86 €... na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Repáka... “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (v tomto prípade sťažnosťou). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd len za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

Z odôvodnenia sťažnosti zjavne vyplýva, že predmet sťažnosti tvorí namietané porušenie základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. V petite sťažnosti však sťažovatelia označili namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy (napriek tomu, že v tomto smere svoju sťažnosť nijako neodôvodnili). Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri vymedzovaní predmetu konania zvolil ústretový prístup k sťažnosti sťažovateľov, t. j. vychádzal podporne aj z odôvodnenia sťažnosti a na tomto základe kvalifikoval predmet sťažnosti tak, ako je vymedzený v záhlaví tohto uznesenia.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C 146/2012 z 22. júla 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia boli oprávnení podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne

neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, [resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)] sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecnými súdmi a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprocenčné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani

nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti tejto časti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým prvostupňový súd určil, že sporné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov; krajský súd v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku predovšetkým uviedol, že *„právne súd prvého stupňa vec posúdil podľa § 132a ods. 1, podľa § 135a ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 12. 1991, podľa § 134 ods. 1 až 4 O. z. účinného od 01. 01. 1992, podľa § 872 ods. 6 O. z. V prvom rade sa súd zaoberal otázkou aktívnej legitímácie navrhovateľov, dospel k záveru, že pokiaľ ide o eventuálny petit žaloby, teda určenie vlastníckeho práva výlučne navrhovateľov k spoluvlastníckym podielom na sporných pozemkoch navrhovatelia sú aktívne legitimovaní bez toho, že by účastníkmi konania museli byť i ostatní spoluvlastníci predmetných nehnuteľností... Čo sa týka primárneho žalobného petitu tak ako bol formulovaný nebola podľa názoru súdu splnená podmienka existencie naliehavého právneho záujmu na určení, že odporcovia nie sú podielovými spoluvlastníkmi sporných pozemkov, nakoľko takéto určenie by jednoznačne nevedlo ku konečnému vyriešeniu sporných otázok ohľadne existencie vlastníckeho práva, nedeklarovalo by existenciu vlastníckeho práva navrhovateľov a v budúcnosti by vyvstala potreba ďalších jednaní ohľadom určenia veľkosti spoluvlastníckych podielov navrhovateľov. Navyše by zrejme nebol ani úplný okruh účastníkov konania, nakoľko rozhodnutie súdu v zmysle primárneho žalobného petitu by sa dotýkalo aj iných subjektov než len účastníkov tohto konania. Z vykonaného dokazovania, zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že návrh v časti určenia vlastníckeho práva navrhovateľov do výšky ich spoluvlastníckych podielov je dôvodný. Navrhovatelia jednoznačne a nepochybné preukázali svoje vlastnícke právo k predmetným pozemkom parcele č. [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ] a parcele č. [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ] pre kat. úz. [REDAKOVANÉ].*

Preukázali aj skutočnosť, že prišlo k zmenšeniu pôvodnej výmery týchto pozemkov v dôsledku odčlenenia novovytvorených sporných pozemkov a ich následným zápisom do ■■■■■, kde ako spoluvlastníci týchto novovytvorených pozemkov boli zapísaní odporcovia každý z nich v 1/2. Ako právny titul nadobudnutia sporných pozemkov je v katastri nehnuteľností uvedená notárska zápisnica č. N 139/06, obsahujúca osvedčenie vyhlásenia o vydržaní sporných pozemkov matkou odporcov a ich následné darovanie matkou odporcov odporcom 1/, 2/. V konaní ďalej bolo preukázané, že matka odporcov po svojich rodičoch zdedila len spoluvlastnícky podiel na spornom pozemku parc. č. ■■■■■ vo výške ■■■■■ a spoluvlastnícke podiely na ďalších nehnuteľnostiach, ktoré však neboli predmetom tohto konania. Matka odporcov tak nemala žiaden dôvod domnievať sa, že je vlastníčkou celej parc. č. ■■■■■. Navyše na parc. č. ■■■■■ nezdedila ani žiaden podiel. Odporcami spomenutá kúpna zmluva uzavretá dňa 21. 08. 1938 medzi ■■■■■ a ■■■■■ - starou matkou účastníkov ako kupujúcou, taktiež neobsahuje ustanovenie, ktorým by došlo k prevodu pozemku parc. č. ■■■■■, čo sa týka pozemku parc. č. ■■■■■ kúpna zmluva neobsahuje ustanovenie o tom, že by sa tento prevádzal v celosti. Či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí musí byť zhodnotenú objektívne. Nepostačuje len zistenie subjektívnych predstáv držiteľa. V danom prípade neexistuje žiaden dôvod, žiadna okolnosť, na základe ktorej sa matka odporcov mohla objektívne domnievať, že je vlastníčkou pozemkov parc. č. ■■■■■ v celosti, resp. že je vlastníčkou časti týchto pozemkov tak, ako boli od pôvodných pozemkov odčlenené geometrickým plánom č. 50/2005. Pokiaľ ide o vlastnícke právo odporcov neexistuje darovacia zmluva, ktorou by boli na odporcov prevedené sporné pozemky. Darovacia zmluva, ktorá bola súdu doložená v spojení s dodatkom sa týka úplne iných pozemkov, ktoré nie sú predmetom tohto sporu. Taktiež notárska zápisnica č. N229/2005, na ktorú sa dodatočne odporcovia odvolávali nebola podkladom pre zápis vlastníckeho práva k sporným pozemkom do katastra nehnuteľností. Keďže neexistuje darovacia zmluva ani iný právny titul, na základe ktorého odporcovia nadobudli vlastnícke právo k sporným pozemkom a vydržanie pozemkov odporcami je vylúčené z dôvodu absencie ich dobromyseľnosti, nakoľko neexistuje žiadna okolnosť, na základe ktorej by sa mohli objektívne domnievať, že sú vlastníkami sporných pozemkov, navyše v ich prípade ani neuplynula zákonom stanovená vydržacia lehota a nemohli sa stať vlastníkami sporných

pozemkov. Dobromyseľnosť matky odporcov nevyplýva dokonca ani z výpovede samotnej matky odporcov, z jej svedeckej výpovede vyplýva len to, že sporné pozemky ako rodina užívali, zveľaďovali, keďže sa o ne nestaral nikto iný. Je teda jednoznačné, že k zníženiu pôvodnej výmery sporných pozemkov prišlo bez právneho dôvodu a keďže navrhovatelia sa domáhali určenia len svojho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli vytvorené na základe geometrického plánu č. 50/2005 súd návrhu v časti eventuálneho petitu teda určujúceho vyhovel. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. a navrhovateľom, ktorí mali vo veci plný úspech priznal náhradu trov v celej výške 1.676,86 eur pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 99,50 eur, cestovných nákladov 353,60 eur do rúk navrhovateľov a trov právneho zastúpenia vo výške 1.223,76 eur do rúk právneho zástupcu navrhovateľov.“.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k odvolacím námietkam sťažovateľov, pričom najmä uviedol:

„Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa určil, že sporné nehnuteľnosti patria v uvedených podieloch do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľov.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní potrebnom na vyhlásenie rozsudku dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolateľom tvrdených skutočností, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým zisteniam a pretože zdieľa jeho právny záver s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ako odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní navyše neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd stupňa nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k najzásadnejším argumentom uvádzaným odvolateľmi v odvolaniach odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa týka namietaného

alternatívneho petitu tak súd prvého stupňa rozhodol správne, keď prvý petit ako nedôvodný zamietol, keďže na takomto určení nie je naliehavý právny záujem, keď v prípade vyhovenia tomuto petitu (neurčenia spoluvlastníctva odporcov 1/, 2/ k novovytvoreným parceliam) by sa nevyriešilo právne postavenie navrhovateľov 1/, 2/, pretože by sa na základe takéhoto neurčenia nemohol zapísať pôvodný stav, nie sú účastníkmi konania všetci pôvodní spolu vlastníci a nie je zrejmé, či by všetci súhlasili so zápisom do pôvodného stavu, preto takýto petit nemožno považovať za správny a teda alternatívny. Pri alternatívnom petite oba petitity musia byť dôvodné a vyhovením ktorémukol'vek sa dosiahne žalobou požadovaný stav, o ktorý prípad sa v danej veci nejednalo. Ďalej odvolatelia namietali, že navrhovatelia 1/, 2/ nie sú aktívne legitimovaní z dôvodu, že nehnuteľnosti nadobudli od vlastníkov, ktorých vlastníctvo bolo zapísané na základe notárskych zápisníc, tak ako v prípade odporcov 1/, 2/.

Túto námietku súd prvého stupňa považoval za nedôvodnú, s čím sa odvolací súd stotožnil. Navrhovatelia podiely na sporných nehnuteľnostiach získali do svojho vlastníctva na základe kúpnych zmlúv od osôb zapísaných ako vlastníci na listoch vlastníctva. Takže akékoľvek tvrdenia o tom, že osoby, od ktorých podiely kúpili neboli vlastníkmi sú v tomto konaní právne irelevantné, keďže navrhovatelia sú riadne zapísaní na listoch vlastníctva a ich právni predchodcovia boli takisto riadne zapísaní na listoch vlastníctva a ich vlastníctvo nebolo žiadnym relevantným zákonným spôsobom spochybnené.“

Rovnako za nedôvodné krajský súd považoval odvolacie námietky týkajúce sa dobromyseľnosti sťažovateľov, resp. aj ich právnej predchodkyne matky [REDACTED] [REDACTED] pri užívaní novovytvorených parciel. V tejto súvislosti k tvrdeniu sťažovateľov, že ich právna predchodkyňa a aj oni vlastnícke právo k novovytvoreným parcelám vydržali z dôvodu, že tieto dobromyseľne po zákonom určenú dobu nerušene užívali, odvolací súd uviedol, že „vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona pri splnení zákonom požadovaných predpokladov. Jedným z týchto predpokladov je oprávnená držba. Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva ju a používa plody a úžitky z nej, disponuje ňou príp. vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí a že s ňou nakladá ako s vlastnou musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné.

Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Je potrebné vziať vždy v úvahu, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávaneho prípadu po každom vyžadovať nemal po vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. O dobromyseľnú držbu nemôže ísť, keď držiteľ veci od počiatku vedel o skutočnostiach spôsobilých objektívne vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že právna predchodkyňa odporcov 1/, 2/ ako aj odporcovia nemohli byť dobromyseľní v tom, že nadobudli do svojho vlastníctva sporné nehnuteľnosti, nakoľko z obsahu dedičských rozhodnutí a kúpnej zmluvy, na základe ktorých sa právna predchodkyňa odporcov 1/, 2/, ich matka domnievala, že je vlastníčkou predmetných nehnuteľností jej muselo byť zrejmé, že sa nestáva vlastníčkou celých nehnuteľností, i keď sa operuje s termínom, že zdedila právna predchodkyňa odporcov všetok nehnuteľný majetok po rodičoch, tento pojem je nepostačujúci pre určenie dobromyseľnosti, keď z listinných dôkazov, či už sú to dedičské rozhodnutia po jej rodičoch alebo aj z kúpnej zmluvy, ktorou kúpila ďalšiu nehnuteľnosť (podiel na parc č. [REDAKČIA]) vyplýva, že do svojho vlastníctva takto získala iba podiely na jednotlivých nehnuteľnostiach parc. č. [REDAKČIA]. Takže z týchto listinných dôkazov nie je možné vyvodiť dobromyseľnosť odporcov a ich právnej predchodkyne.“

K námietke sťažovateľov, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie výsluchom nimi navrhnutých svedkov, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „skutočnosť, že odporcovia 1/, 2/ a ich právni predchodcovia nehnuteľnosti nerušene užívali, tieto zveľadľovali, však nie je sporná. Pri otázke vydržania zostala spornou len podmienka dobromyseľnosti a nie držby a samotná skutočnosť, že nehnuteľnosti odporcovia zveľadľovali, zhodnotili nemôže zakladať dobromyseľnosť a vznik vlastníckeho práva, ktoré nemohlo za tejto skutkovej situácie vzniknúť a to ani spracovaním cudzej veci za použitia analógie legis.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd, keďže nepovažoval vydržanie odporcov 1/, 2/ k nehnuteľnostiam za preukázané rozsudok súdu prvého stupňa považoval za správny a preto ho v napadnutom petite podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia považujú za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spôsob, akým sa krajský súd ako odvolací súd a pred ním okresný súd ako súd prvého stupňa vysporiadali s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v ich meritórnych rozhodnutiach.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu (s prihliadnutím na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa) pritom podľa názoru ústavného súdu zjavne vyplýva, že krajský súd sa s podstatnými námietkami sťažovateľov, ktoré uviedli v podanom odvolaní (a ktoré tvoria aj podstatnú časť argumentácie sťažovateľov v sťažnosti predloženej ústavnému súdu) zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s nimi vysporiadal.

Ťažiskovou v prerokúvanej veci je v podstate otázka interpretácie podmienok na vznik vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, konkrétne otázky oprávnenosti držby, resp. dobromyseľnosti držiteľa práva.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že dokazovaním vykonaným v prvostupňovom konaní, ktoré považoval za správne, nebola preukázaná dobromyseľnosť sťažovateľov pri výkone držby sporných nehnuteľností, z čoho vyvodil právny záver o nesplnení jednej z podmienok vydržania vlastníckeho práva v ich prospech. Odôvodnenie takto vyvodeného právneho záveru krajským súdom považuje ústavný súd za logické a dostatočné, majúce oporu v relevantnej právnej úprave, a preto výsledok interpretácie uskutočnenej krajským súdom nepovažuje za zjavne svojvoľný. Krajským súdom uplatnenej interpretácii právnej regulácie vydržania (ako osobitného originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona pri splnení zákonom požadovaných predpokladov) pritom primerane korešpondovali aj jeho skutkové a právne závery týkajúce sa absencie dobromyseľnosti sťažovateľov pri nadobudnutí sporných nehnuteľností do ich vlastníctva.

Podľa názoru ústavného súdu nie je dôvodná ani námietka sťažovateľov o nevykonaní nimi navrhnutých dôkazov (výsluchom nimi navrhnutých svedkov).

K neprípustnému zásahu do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v tejto súvislosti mohlo dôjsť len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, resp. by mu chýbala predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08, I. ÚS 57/2011).

Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, čím ako súd odvolací poskytol právam sťažovateľov dostatočnú ochranu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, keďže nie je v nesúlade s aplikovanou právnou úpravou a nepopiera ani jej zmysel, pričom obsahuje primerané a zrozumiteľné zdôvodnenie právnych záverov odvolacieho súdu. Ústavný súd preto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára 2015 o náhrade trov odvolacieho konania

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára

2015, ktorým ich odvolací súd zaviazal zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 512,95 € k rukám ich právneho zástupcu.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľa zakladajú výlučne na tvrdení, že „*predmetné uznesenie priamo súvisí s napadnutými rozsudkami Okresného súdu Senica a Krajského súdu v Trnave*“.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997). Právo na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Podľa názoru ústavného súdu je totiž v zásade vo výlučnej právomoci všeobecných súdov posúdiť mieru úspechu strán podľa čl. 142 ods. 2 OSP a na základe toho rozhodnúť o ich pomernom rozdelení alebo vyslovení, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Ústavný súd

môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia o trovách odvolacieho konania najmä uviedol, že „v odvolacom konaní plne úspešným navrhovateľom vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešným odporcom. Odvolací súd pritom v okolnostiach daného prípadu, ani v okolnostiach na strane účastníkov konania nezistil žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov úspešným navrhovateľom v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p.

Trovy navrhovateľov spočívajú z trov právneho zastúpenia a cestovných výdavkov za účasť na pojednávaniach. Právny zástupca navrhovateľov vyčíslením zo dňa 4. 2. 2015 predložil podrobný rozpis uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia... v sume 596,06 Eur. DPH si právny zástupca navrhovateľov nenárokoval...

Právny zástupca navrhovateľov si správne vypočítal hodnotu právneho úkonu uplatneného pre ten ktorý rok, tak ako si aj správne určil hodnoty režijných paušálov a náhrad za stratu času. Právnenému zástupcovi vznikol nárok na odmenu za päť úkonov právnej služby:

- písomné vyjadrenie k odvolaniu odporcu v 2. rade zo dňa 29. 8. 2013 (č. l. 235), (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z. z. v účinnom znení), ku ktorému v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) prináleží tarifná odmena vo výške 60,08 Eur a v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového základu, čo v roku 2013 činí 7,81 Eur, spolu teda 67,89 Eur;

- písomné vyjadrenie k odvolaniu odporcu v 1. rade zo dňa 30. 8. 2013 (č. l. 232), (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z. z. v účinnom znení), ku ktorému v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) prináleží tarifná odmena vo výške 60,08 Eur a v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového základu, čo v roku 2013 činí 7,81 Eur, spolu teda 67,89 Eur;

- účasť na pojednávaní, konanom dňa 3. 12. 2014 (č. l. 256), (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky), ku ktorému v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) prináleží tarifná odmena vo výške 61,85 Eur a v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového

základu, čo v roku 2014 činí 8,04 Eur, spolu s náhradou za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky vo výške 1/60 výpočtového základu, čo v roku 2014 činí 13,40 Eur za každú začatú polhodinu, spolu teda 133,49 Eur;

- účasť na pojednávaní, konanom dňa 14. 1. 2015 (č. l. 264), (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky), ku ktorému v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) prináleží tarifná odmena vo výške 64,53 Eur a v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového základu, čo v roku 2015 činí 8,39 Eur, spolu s náhradou za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky vo výške 1/60 výpočtového základu, čo v roku 2015 činí 13,98 Eur za každú začatú polhodinu, spolu teda 137,97 Eur;

- účasť na pojednávaní, konanom dňa 4. 2. 2015 (č. l. 274), (§ 13a ods. 4 vyhlášky), ku ktorému v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) prináleží tarifná odmena vo výške jednej polovice zo 64,53 Eur a v zmysle § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového základu, čo v roku 2015 činí 8,39 Eur, spolu s náhradou za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky vo výške 1/60 výpočtového základu, čo v roku 2015 činí 13,98 Eur za každú začatú polhodinu, spolu teda 105,71 Eur;

Trovy právneho zastúpenia podľa vyššie uvedeného sú 512,95 Eur.

Popri trovách vznikli navrhovateľom aj cestovné náklady v celkovej výške 83,11 Eur. Ide o cestovné náklady súvisiace s účasťou na troch vyššie uvedených súdnych pojednávaniach, kde navrhovatelia spolu s právnym zástupcom použili osobný automobil navrhovateľov s priemernou spotrebou paliva 6,2 l/100 km (č. l. 284, pričom celkovú vzdialenosť Bratislava – Trnava a späť uviedli ako 108 km (č. l. 283.)

Celkovo tak navrhovateľom vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 596,06 Eur...“

Citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno považovať podľa názoru ústavného súdu za odporujúcu základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že odôvodnenie výroku o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (I. ÚS 230/04, III. ÚS 53/06). Ak krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia akcentoval najmä to, že podľa záverov, ku ktorým dospel, vzniklo procesne úspešným účastníkom – žalobcom právo na náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v cestovných nákladoch žalobcov

a v náhrade trov ich právneho zastúpenia, tak ide o argumentáciu, ktorá je v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavne akceptovateľná.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu o trovách odvolacieho konania a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 353/2013 zo 4. februára 2015 a jeho uznesením sp. zn. 11 Co 353/2013 z 27. februára 2015

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia namietajú porušenie tohto základného práva v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na súdnu ochranu. Za týchto okolností záver ústavného súdu o tom, že napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy *a priori* vylučuje, aby mohol dospieť k záveru o porušení ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi napadnutým rozsudkom a uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov vyplývajúceho im z čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2017